

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 12586/2025
19.03.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милан Бургић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије - Министарство за рад, запошљавање, борачка и социјална питања, коју заступа Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2427/25 од 28.05.2025. године, у седници одржаној 19.03.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2427/25 од 28.05.2025. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2427/25 од 28.05.2025. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 17356/18 од 18.02.2020. године, која је исправљена решењем истог суда П 17356/18 од 11.03.2025. године, ставом првим изреке, одбијен је предлог тужене за прекид и застој поступка у овој правној ствари. Ставом другим изреке, дозвољено је објективно преиначење тужбе према поднеску тужиоца од 23.12.2018. године. Ставом трећим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезана је тужена да тужиоцу исплати на име мање исплаћене инвалиднине за период од октобра 2015. године закључно са септембром 2018. године појединачне месечне износе, ближе наведене у том ставу изреке, са законском затезном каматом од означених датума доспелости до исплате. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 82.714,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 2427/25 од 28.05.2025. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена исправљена првостепена пресуда у ставу првом, трећем и четвртном изреке. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном на основу члана 404. Закона о парничном поступку, ради уједначавања судске праксе.

Према члану 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23-др.закон), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или када је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Предмет тражене правне заштите је накнада штете у висини неисплаћене личне инвалиднине тужиоцу. Побијаном одлуком је потврђена првостепена пресуда којим је усвојен тужбени захтев у целости. О праву тужиоца, висини тражене накнаде и припадајућој камати, судови су одлучили применом материјалног права из члана 172. став 1, 186. и 277. Закона о облигационим односима (ЗОО), налазећи да је лична инвалиднина стечено право тужиоца, а да је надлежни орган тужене самоиницијативно престао да исплаћује тужиоцу ову инвалиднину без доношења решења о престанку овог права и обустави исплата, а како тужена у поступку није доказала да су се стекли услови за укидање овог права тужиоцу услед непостојања законских услова за његово даље остваривање, то постоји њена одговорност за накнаду штете у висини неисплаћене инвалиднине која је тужиоцу нанета незаконитим и неправилним радом органа тужене (члан 172. ЗОО) и која доспева даном њеног настанка (члан 186. ЗОО) и у том случају камата тече од дана доспећа сваког појединачног износа (члан 277. ЗОО). Побијана одлука је у складу са правним схватањем израженим у одлукама Врховног суда којима је одлучивано о истоветним тужбеним захтевима, са истим правним основом и чињеничним стањем, због чега у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Из наведених разлога, Врховни суд је на основу одредбе члана 404. став 2 ЗПП одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да је ревизија тужене недозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде штете на име неисплаћене инвалиднине поднета је 24.10.2018. године и у њој је означена вредност предмета спора од 99.999,99 динара. Поднеском од 23.12.2018. године тужба је преиначена тако што је тужилац захтевао исплату укупног износа од 2.133.425,95 динара (али за цео потраживани период од 01.03.1999. године до 30.09.2018. године). Поднеском од 12.12.2019. године, тужилац је захтевао накнаду штете у висини неисплаћене инвалиднине од 570.260,20 динара само за период од октобра 2015. године закључно са септембром 2018. године.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора очигледно не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу НБС на дан преиначења тужбе, то је Врховни суд нашао да је ревизија тужене недозвољене, применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни суд је применом члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Мирјана Андријашевић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**